

derefter forhandlet med Stiftamtmanden og Sogneraadets Formand om Sagen, men er kommen til det Resultat, at den ene Halvdel ikke kan erholdes, uden at Datteren gaar over til Fattigvæsenets Forsørgelse, hvad han nødig vil og ogsaa finder uforenelig med sin Stilling. Han har derfor, efter at hun, der nu er 19 Aar gammel og i 10 a 11 Aar havde været paa en af de Kellerske Abnormanstalter, fordi det var blevet ham tilkjendegivet, at han skulde tage hende hjem, forsøgt at beholde hende i Hjemmet; men, efter at dette har været i næsten 11 Maanedes, og det viser sig, at hun til visse Tider vil gjøre sig selv og Andre ondt og derved kan blive farlig for den offentlige Sikkerhed, naar hun ikke er under stadig Opsigt, andrager han om, at Rigsdagen vil virke hen til, at Datteren faar frit Livsvarigt Ophold paa en Abnormanstalt, og at de, til dette ster, tilstaa ham et Penge tilskud af det Offentlige til at bestride Udgifterne ved hendes Ophold i Hjemmet.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

97. Fra Rosa Johanne Langhorn af Kjøbenhavn om en aarlig Understøttelse. (Indbragt i Folkethinget den 25de Februar 1885 af Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, C. B. Nyholm).

Andragerinden, der er Enke efter den i 1875 afdøde Ritmester Hans Høgsbro Langhorn, fremhæver, at hendes afdøde Mand har deltaget i Krigene 1848—50 og 1863—64 og blev ved Reduktionen 1864 affkediget i Naade, men uden Pension, fordi han var Reserveofficer. Siden den Tid har hun lidt mange Savn og Gjenvordigheder, da hendes Mand's Helbred var blevet fuldstændig ødelagt i sidste Krig, saa han ikke kunde gjenoptage sin Virksomhed som Landmaaler, og de ved at flygte fra Slesvig efter Dannevirkes Røining havde mistet alle deres Eiendele, hvorfør de senere udelukkende have været henviste til privat Godgjørenhed. Andragerinden bemærker, at hendes Mand, som døde 1875 efter 12 Aars svære Lidelser af Rygmarsværing, aldrig har modtaget nogen Hjælp eller Understøttelse fra Staten, og hun stod derfor ved hans Død ene tilbage med 3 uforsørgede Sønner og et svækket Helbred. Sønnerne fik ved privat Godhed fri Skolegang og ere nu Officerer i Hæren. Saa længe hendes Kræfter tillode det, har hun undervist 5—6 Timer om Dagen, men nu er hun for gammel til denne anstrengende Gjerning, og da hun ikke har noget som helst Legat, kun fra Livsforlikringsanstalten har hun 50 Kr. aarlig, maa hun leve af private Gaver, som efterhaanden ved Dødsfald enten ere ophørte eller snart ville ophøre. Da hun paa et Andragende til Krigsministeriet om en aarlig Understøttelse har modtaget det Svar, at man ikke ser sig i Stand til at tilstaa hende en saadan, beder hun Folkethinget om at hjælpe hende til at erholde den.

Andragendet foreslaas af Udvalget henvist til Krigsministeren.

98. Fra Enkefru Hoffmeyer af Kjøbenhavn om Pension. (Indbragt i Folkethinget den 25de Februar 1885 af Folkethingetsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds, Th. Nielsen.)

Andragerinden, der er Enke efter Kapitain N. Hoffmeyer, Bestyrer af meteorologisk Institut, anfører, at det af de i de senere Aar førte Forhandlinger om Lønningsforholdene ved samme, er fremgaaet, at saavel Regjeringen som Rigsdagen vare enige om, at Institutets Bestyrer skulde have kongelig Adnævnelser, og at kun Uoverensstemmelse om andre Punkter i det paagjældende Lovforslag var Grunden til, at dette ikke blev til Lov, i hvilket Tilfælde hun vilde have været pensionsberettiget. Da hun ikke oppebærer Pension efter sin Mand som Officer i Hæren, har hun hos Marineministeriet andraget om at erholde Pension, men modtaget det Svar, at man ikke saa sig i Stand til at fremme hendes